

Kovács István homiletikai munkásságának bizonyosságai a *Keresztény Magvető*-ben közzétett 60 beszéde, valamint a fennmaradt és rendezésre váró kéziratos beszédei. Beszédeinek stílusa egyszerű, közvetlen, világos, fordulatossá; az illusztrációkat ügyesen alkalmazta, a textus kifejtése könnyed, érthető, a mondanivaló az emberhez, az élethez, a lélekhez szólt, fogalmazása gördülékeny. Szívesen használja a költői képeket. Beszédei azt igazolják, hogy szerzőjük mélyen hitt a tiszta szó és írás erejében, a prédikáció igazi eredményességében. Beszédeinek értékelését majd elvégzi az utókor, de meggyőződésem, hogy azok még sokáig hangzani fognak a szószerzők magasságából és üzenetükkel tartalmasabbá tesznek emberi életeteket.

Az anyanyelv művelésére, a helyes beszédre és írásra különös gondot fordított és tanítványaitól is szigorúan megkövetelte ezt. A *Szólj egy szót...* című beszédében külön foglalkozik ezzel a mindig időszzerű témával, és éles hangnemben kel az anyanyelv védelmére: „Édes anyanyelvünk szóhasználatában is megnyilvánul a divat hatása... A szavak divatjának jelenségével talán csak az íróknak és a hivatásos nyelvészeknek kellene foglalkozniuk, ha a divat jelenségei mögött nem lenne, nem húzódná meg mindig egy nagyon is figyelemreméltó magatartás és gondolkodásmód. Mert szavaink sok mindent elárulnak rólunk. Többet, mint gondolnánk. Tükrözik a mögöttük meghúzódó embert, annak érzés- és gondolatvilágát.” (*Keresztény Magvető* 86. évf., (1980, 69).

Kovács István az illetudó, az udvarias, a közlékeny, a társalgó, a barátságos, a jó humorú ember jellemvonásait hordozta.

„Élete házát” gyakran megtépázta az élet vihara, s gyakran állt tanácstalanul, némán, a sok-sok miért és hogyan kérdéseivel? Küszködött egyre súlyosbodó betegségével is, mégis megmaradt – Dsida Jenő gondolatával – „felelős írástudó”-nak.

Egyház- és népszolgálatára tekintve, hadd szólaltassuk meg őt, aki 2003. február 23-án kelt beszámolója epilógusában így vallott: „Néztem a Duna-tévé adását a közelmúltban. A faluromboló diktatúra utolsó éveiben víz alá süllyesztett Bözödújfalú történelmének felvillantott képei között megrendítő a mesterségesen létrehozott tó vízből kiemelkedő templomok látványa. Látható a megrokkant, kicsiny unitárius imaház vízből kiemelkedő tornya is, amit szolgálatom ideje alatt emeltünk... Önkéntelenül Mécs László gyönyörű verse jutott eszembe, az *Itt voltam 1927* című. Úgy hiszem, én sem mondhatok mást. A hivatásomat éltem, nem az életemet. Itt voltam.”

Itt volt! A miénk volt! Köszönjük Istennek! Szellemi örökségét megőrizzük!

Rezi Elek

Lelkészértekezlet Szatmárnémetiben

Április 11–12-én a szatmárnémeti Lános templomban tartotta ülését a Romániai Református Lelkészértekezleti Szövetség (RORLÉSZ). Az értekezlet témája ez volt: A református lelképásztortortó identitása. A két egyházkerületből mintegy kétszáz lelképásztortortó vett részt.

Az értekezletet a kezdő istentiszteletet követően Székely József RORLÉSZ elnök nyitotta meg, majd *Hivatásban* címmel Dr. Bogárdi Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke, pápai teológiai tanár tartott előadást. Szabó István öt lelképásztortortótypust különböztetett meg: a klasszikusat, aki állandóan a gyülekezetért dolgozik; a prófétát, aki úgy prédikál, hogy nem veszi figyelembe a gyülekezetet; a tanítót, aki iskolát szervez, oktat, fiatalokkal foglalkozik; a reformer typust, aki minden kö-

zegben újat akar és reformálni; valamint a vezetőt, aki arra termett, hogy kisebb-nagyobb közösségeket vezessen.

Domahidi Béla, mezőbergenyei lelkipásztor *Kicsoda a református lelkipásztor?* címmel tartott előadást, majd a fórumbeszélgetés során több érdekes kérdés merült fel: van-e identitáskrizis az egyházban, van-e identitáskrizise az egyháznak, van-e közösségi krízis? A kérdésekre adott válaszban Szabó István püspök többek kö-

zött ezt vallotta: az egyháznak nincs identitáskrizise; identitáskrizise csak egyéneknek lehet. Egyház ott van, ahol Isten igéjét hirdetik és a sákramentumokat kiszolgálják. Az egyház állandó krízisben van, ez azonban természetes. Hivatásából kifolyólag ugyanis állandó ütközésben van a világgal. A fórumbeszélgetés során előtérbe került, hogy fokozottan kellene ügyelni arra, milyen vélemény alakul ki az egyházzal az értelmiség körében, de a lelkipásztori családokban felnövekvő gyermekek hitbéli nevelésének kérdése is. A napot Dobai Zoltán, ákosi lelkipásztor esti áhítata zárta.

Másnap Baracsi Levente, Arad-belvárosi lelkipásztor tartott reggeli áhítatot, majd a jelenlevők Székely József, RORLÉSZ elnök jelentését hallgatták meg. Székely József részletesen ismertette az elmúlt két év RORLÉSZ által szervezett képzéseinek munkáját, s beszámolt a különböző munkacsoportok, konferenciák, szemináriumok szervezéséről. Létrejött a szövetség honlapja is, ahol fórumot is biztosítanak a lelkipásztorok számára, s ez folytatása kíván lenni a kerületi, illetve országos értekezleteken tárgyaltnak. Az elnök kitért a lelkipásztorok értekezleti jelenlétére is: míg a 90-es évek elején a létszám 450 körül mozgott, addig az utóbbi években ez kétszáz körülire apadt, ez a hanyagság és a közömbösség jele.

Az elnöki beszámolót a lelkészértekezleti szabályzat megvitatása követte. A tagok a szabályzatot elfogadták és megszavazták, és felterjesztik a zsinathoz jóváhagyás, illetve a kánonnal való jogharmonizáció céljából.

Tóth Albert a magyarországi lelkészegyesület nevében szólt a jelenlevőkhöz, és azt körvonalazta: mit jelent magyar református lelkipásztornak lenni? Így összegezett: áldozatnak lenni, hiszen kényelmünket, biztonságunkat, nyugalunkat kell feláldozni. A hozzászóló hangsúlyozta: minket nem a határok választanak el egymástól, hanem a kicsinyesség, a megosztottság és az irigység. Ne legyünk idegen hatalmak kiszolgálói, hanem valósítsuk meg az igazi egységet, a Kárpát-medencei reformátusság, valamint a magyar nemzet egységét.

Tóth Albert beszéde után a két egyházkerület püspökének beszámolója következett. Pap Géza püspök beszámolója kizárólag a Visky S. Béla, a Babeş-Bolyai Tudományegyetem keretében működő Református Tanárképző Kar tanárának a világi sajtóban megjelentetett, egyházat és egyházi személyeket érintő támadásaira való válasz volt, amelyben visszautasította mind a hangnemet, mind pedig az említett írások vádjait.

Tőkés László királyhágómelléki püspök szerint a '89 előtti társadalom a hazugságra és a csalásra épült, s ez sajnos napjainkban is folytatódik. Ezért az egyházra különös szerep hárul. Beszámolt a kerülete iskolaügyeiről, kifogásolta a közelmúltban nagy sietéssel megszavazott egyházügyi törvény egyes részeit, és aggodalmát fejezte ki a III.

Európai Ökumenikus Nagygyűléssel kapcsolatban, melyet idén Nagyszébenben tartanak. Mint fogalmazott, félő, hogy az ortodox egyház kisajátítja a rendezvényt, és mindent úgy állít majd be a külföldiek előtt, hogy itt a kisebbség és vallás ügye példásan megoldott.

A fórum során az egyház és politika közti viszonyról parázs vita alakult ki, amelyhez többen is hozzászóltak. A vita nem volt mentes a súlyos vádaktól, személyeskedéstől és illetlen szavak használatától sem. Szóba került a lelkipásztor-továbbképzés jövője, valamint a kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet akkreditációja. Pap Géza püspök válaszában elmondta: a megkezdett akkreditálás tekintetében nem történt továbblépés a teológia vezetősége részéről az utóbbi években. De arról is tájékoztatott, hogy a teológiát fenntartó egyházak püspökei (református, evangélikus és unitárius) Bukarestbe mennek tárgyalni a helyzet megoldása érdekében, illetve hogy egyéb lehetőségeket is latolgatnak a kolozsvári Teológia rangjának megtartása és elismertetése érdekében.

A RORLÉSZ-konferencia záró istentisztelettel ért véget, melyen Beke Boróka, karatnai lelkipásztor hirdette az ígét. Ugyanő javasolta székelyföldi kollégái nevében, hogy a következő, két év múlva rendezendő értekezletet Székelyföldön tartsák.

Somogyi Botond